

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 decyzji Rady 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 267/2012 nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB i do rozporządzenia Rady (UE) nr 54/2012 oraz pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

- że w przypadku strony skarżącej nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków i brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jej wskazania lub że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie spełnienia tych kryteriów; oraz
- że Rada wskazała stronę skarżącą na podstawie dowodów niewystarczających do ustalenia, że kryteria zostały spełnione, i tym samym popełniła (jeszcze jeden) oczywisty błąd w ocenie, gdyż strona skarżąca nie spełnia żadnego z pięciu kryteriów wyznaczania, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012; i że Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.

2) Zarzut drugi dotyczący tego,

- że wskazanie strony skarżącej nastąpiło z naruszeniem przysługujących jej podstawowych praw i wolności, w

tym prawa do prowadzenia handlu i działalności gospodarczej oraz do poszanowania jej mienia, lub z naruszeniem zasady proporcjonalności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego,

- że Rada w każdym razie naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: a) indywidualnego powiadomienia strony skarżącej o jej wskazaniu; b) podania odpowiednich i dostatecznych powodów; c) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2012 r. — Spraylat przeciwko ECHA

(Sprawa T-177/12)

(2012/C 174/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Spraylat GmbH (Akvizgran, Niemcy) (przedstawiciel: K. Fischer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności nałożonej na stronę skarżącą przez stronę pozwaną i podanej do wiadomości skarżącą w dniu 21 lutego 2012 r. opłaty administracyjnej (faktura nr 10030371);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Z ostrożności procesowej strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji SME (2012) 1445 z dnia 15 lutego 2012 r.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾

Strona skarżąca podnosi, że w świetle obu tych rozporządzeń uzasadnieniem nałożenia opłaty administracyjnej na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 może być tylko pokrycie nakładów ECHA ponoszonych przy rozpatrywaniu wniosków o rejestrację w zależności od wielkości przedsiębiorstwa oraz że wymogu tego nie uwzględniono przy ustalaniu opłaty administracyjnej na podstawie decyzji zarządu ECHA MB/D/29/2010. Według strony skarżającej niedopuszczalne jest również uzależnienie wysokości opłaty administracyjnej od wielkości przedsiębiorstwa, które skutkuje tym, że duże przedsiębiorstwa ponoszą częściowo nakłady związane z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację składanych przez mniejsze przedsiębiorstwa.

2) Zarzut drugi: Naruszenie zasady proporcjonalności

Wskazana zasada wymaga, aby wysokość opłat administracyjnych nakładanych przez stronę pozwaną pozostawała w odpowiednim stosunku do wykonanych przez nią świadczeń. Skarżąca utrzymuje, że tak nie było, o czym świadczyć ma porównanie wysokości opłaty wynoszącej 20 700 EUR z zakresem rzeczywiście wykonanych przez stronę pozwaną świadczeń administracyjnych.

3) Zarzut trzeci: naruszenie ogólnej zasady równości

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zróżnicowanie wysokości opłaty administracyjnej w zależności od wielkości przedsiębiorstwa skutkuje niedozwolonym zróżnicowanym traktowaniem. Ponadto strona pozwana naruszyła zasadę równości poprzez zmianę swej praktyki administracyjnej, traktując skarżącą nierówno względem innych podmiotów ubiegających się o rejestrację, którym strona pozwana umożliwiła wprowadzanie korekt dotyczących wielkości przedsiębiorstwa również po otrzymaniu numeru rejestracyjnego, w celu uniknięcia nałożenia opłaty administracyjnej.

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady pewności prawa i naruszenie prawa do dobrej administracji

Chociaż strona pozwana stwierdziła, że prawidłowe określenie wielkości przedsiębiorstwa jest zadaniem trudnym, nie przyznała ona stronie skarżącej — naruszając w ten sposób prawo do dobrej administracji — możliwości skorygowania danych bez ponoszenia opłaty administracyjnej.

5) Niedozwolone delegowanie na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych

Artykuł 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 upoważnia stronę pozwaną do nakładania opłaty administracyjnej, nie określając jednocześnie jej szczegółowych uprawnień w tym zakresie, w tym granic opłaty. Według strony skarżącej jest to równoznaczne z niedozwolonym delegowaniem na stronę pozwaną kompetencji prawodawczych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107 z 17.6.2008, s. 6)

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2012 r. — Khwanda przeciwko Radzie**(Sprawa T-178/12)**

(2012/C 174/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mahran Khwanda (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: S. Jeffrey i S. Ashley, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji wykonawczej Rady 2012/37/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 19, s. 33) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 55/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie wykonania art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 19, s. 6) w zakresie, w jakim odnosi się on do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1 decyzji Rady 2011/782/WPZiB (¹) nie ma zastosowania do skarżącego;

— stwierdzenie, że art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 36/2012 (²) nie ma zastosowania do skarżącego;

— uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 22 załącznika do decyzji Rady 2012/37/WPZiB oraz pkt 22 załącznika do rozporządzenia Rady (UE) nr 55/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

— że w przypadku skarżącego nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków, gdyż brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jego wskazania, oraz że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie w tym względzie; ponadto Rada wskazała skarżącego na podstawie niewystarczających dowodów;